

به بهانه ۱۶ آذرماه روز دانشجو؛

جوش و خروش جویندگان دانش را خفه نکنیم

سخن سردبیر#۴۷؛ ۱۶ آذرماه یکی از همان روزهایی است که در تقویم ما اگرچه رنگ قرمز به خود نگرفته اما جای تبریک را برای یک قشر باز گذاشته که آنها دانشجویان جامعه ما هستند. روزی که ماجرای برجسته شدن تاریخش برمی گردد به ۶۸ سال قبل.

به گزارش سایت خبری پرسون، ماجرا از جایی آغاز شد که خبر سفر معاون آیزنهاور رئیس‌جمهور وقت آمریکا در ۲۴ آبان ماه سال ۳۲ در بین دانشجویان پیچید.

نیکسون همان شخصی بود که کودتای ۲۸ مرداد ۱۳۳۲ را «پیروزی سیاسی امیدبخش قوای آزادی» توصیف کرده بود و حالا همین شخص قرار بود در ۱۸ آذرماه به ایران بیاید. آذرماهی که گویا رنگ و بوی دیگری به خود گرفته بود.

در حالی که آن روزها خفقان سنگینی بر کشور حاکم بود روز ۱۴ آذرماه و در شرایطی که مردم به ناچار، بازگشایی سفارت انگلستان در تهران را به نظاره نشسته بودند، دانشجویان دست از سکوت برداشته و تصمیم به تظاهرات گرفتند که با واکنش سرکوبگرانه حکومت ستمشاهی مواجه شدند. این تظاهرات آنطور که باید پیش نرفت زیرا سه روز مانده به ورود نیکسون به ایران، دانشگاه تهران به خاک و خون کشیده شد، صدها دانشجو بازداشت شدند و ۳ نفر از دانشجویان به شهادت رسیدند.

مصطفی بزرگ‌نیا و احمد قندچی و آذر شریعت‌رضوی همان سه دانشجویی بودند که هنگام اعتراض به سفر نیکسون به ایران و همچنین از سرگیری روابط ایران با بریتانیا اعتراض داشتند.

نیکسون بعدها در مصاحبه‌ای درباره این سفر می‌گوید: تاکنون ندیده بودم دانشجویان یک کشور جهان سوم مقابل دیدگان یک مقام مسئول بالای آمریکایی به او ناسزا بگویند، هیچ‌گاه این صحنه از مقابلم نمی‌رود.

حال ۶۸ سال از ۱۶ آذر ۳۲ می‌گذرد. روزی که در تاریخ ایران با نام این شهیدان مهر شده، روزی که دانشجویان نشان دادند قشر دانشجو برای نشان دادن استکبارستیزی خود تا پای جان هم می‌ایستد.

از همان سال مفهوم جنبش دانشجویی به عنوان یکی از مولفه‌های مهم در تحولات سیاسی اجتماعی ایران وارد مباحث چالشی علوم سیاسی شده است.

در واقع جنبش دانشجویی، حرکت جمعی دانشجویان برای اعتراض و یا ایجاد تحولی نوین است که با ویژگی‌های خاص خود شکل می‌گیرد.

باورهای مشترک دانشجویان است که سبب انسجام و همبستگی مؤثر و کارآمد در جهت فعالیت‌های سیاسی می‌شود.

سالیان سال است که این روز را گرامی می‌داریم. از دادن شاخه گل و تبریک به دانشجویان تا سخنرانی‌ها و وعده‌هایی به کرار از سوی مسئولان که گویی به عصر ۱۶ آذر نرسیده همگی آنها فراموش می‌شود.

سال‌هاست با این جملات آشناییم که دانشجویان ما باید نسبت به کشور و میهن خود وفادار و متعهد باشند. بر این موضوع شکی نیست اما آیا زمینه‌ها برای این امر مهیا شده است؟

نظام آموزشی کشور در زمینه تقدیم مدرک موفق عمل می‌کند اما آیا پس از گرفتن مدرک و زمانی که افراد به پختگی و بهره‌shy؛ برداری رسیدند تجهیزات و فرصت کافی برای استفاده آن‌shy؛ها را فراهم می‌کند؟ پس به چه علت پدیده فرار دانشجویان و فارغ‌التحصیلان و مغزها شکل می‌گیرد؟!

طبق آمار منتشر شده، ایران در رتبه دوم فرار دانشجویان و فارغ‌التحصیلان دانشگاهی قرار دارد اما آیا توجه خاصی به جایگاه علم و دانش می‌شود؟ به آن میزانی که از خوانندگان، بازیگران و ورزشکاران تجلیل می‌گردد به چهره‌های ماندگار علمی، استادان برجسته و مبتکران، مخترعان و یا ال‌مپیادی‌ها احترام گذاشته می‌شود؟

واژه فضای سیاسی در میان دانشجویان موضوعی کاملاً عادی است که در تمام دانشگاه‌ها وجود داشته و اگر به نحوی صحیح جلو برود قطعاً اثرات مفیدی برای دانشجویان دارد زیرا روز دانشجو به گواه تاریخ روزی است که در آن فضای سیاسی حاکم بر دانشگاه تهران آن روز را تاریخی و سرنوشت ساز کرده و حال که مسئولان دانشگاه‌ها خود را از غیرسیاسی کردن فضای دانشگاه در روز دانشجو مبرا می‌دانند و حتی بر فضای سیاسی تاکید دارند دانشجویان می‌توانند با برگزاری مناظره‌ها و سخنرانی‌های داغ سیاسی با دعوت از شخصیت‌های برجسته نشان دهند که فضای سیاسی دانشگاه

همچنان زنده و پویاست.

همانگونه که از نام دانشجو بر می آید باید جویای دانش باشد. دانشی که در آینده در جهت تعالی خود، خانواده و کشورش قدم بردارد.

مهسا اخلاقی